

Drie golven
vrijwilligers
en de
Nieuwe Aarde

Dolores Cannon

copyright © 2011 by Dolores Cannon

All rights reserved. No part of this book, in part or in whole, may be reproduced, transmitted or utilized in any form or by any means, electronic, photographic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without permission in writing from *Ozark Mountain Publishing, Inc.* except for brief quotations embodied in literary articles and reviews.

copyright © december 2021, Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Oorspronkelijk: *The Three Waves of Volunteers and the New Earth*

Vertaling: H.M. Reijman

Redactie: René Argonijt

Omslagafbeelding: Thomas Breher, www.tbitdesign.com

ISBN: 978-94-6331-035-2

NUR: 728

Drie golven
vrijwilligers
en de
Nieuwe Aarde

Dolores Cannon

Hajefa
uitgeverij

Inhoud

Deel I: De vrijwilligers	7
1. De ontdekking van de drie golven.....	11
2. Een nieuwkomer	23
3. Een energiewezen	37
4. De toeschouwer wordt stoffelijk.....	43
5. De beschermer.....	49
6. Een vermoeide vrijwilliger	57
7. Kijken hoe het gaat met de kinderen	69
8. De verbanning.....	79
9. Een raadslid	89
10. De vernietiging van een planeet	99
11. Nog een planeet vernietigd	111
12. Meer vernieling	123
13. Leven als boom en Lemurië	135
14. De Raad	147

Deel II: Buitenaardsen en lichtwezens 157

15. Ontbrekende tijd	161
16. Familie	177
17. Nog een ontmoeting	183
18. Aanpassingen	193
19. Buitenaardse vrijwilligers.....	201
20. Zorgen voor hun mensen	213
21. Een ontmoeting in de kindertijd.....	225
22. Slechts toeschouwer	245
23. De beste agenda voor de Aarde.....	251
24. Een buitenaardse ontvoerd	261
25. Een ongewone buitenaardse	267
26. Het baken	277
27. Ingang.....	287
28. Een hoger (?) aspect spreekt.....	299
29. Een leraar wordt gedood	313
30. Spervuur van informatie.....	321
31. De Beheerders van het Raster	333

Deel III: De Nieuwe Aarde..... 351

32. De Nieuwe Aarde	353
33. De oude Aarde	357
34. Een eerdere verschuiving	371
35. Het lichaam verandert	381
36. De nieuwe lichamen	395
37. De achterblijvers	419
Over de auteur	431

Deel I

De vrijwilligers

Sinds mijn eerste uitstapje in de wereld van het onbekende, meer dan veertig jaar geleden, beschouw ik mijzelf als verslaggever; als onderzoeker van ‘verloren kennis’. Van oorsprong ben ik hypnotherapeute, gespecialiseerd in therapie met betrekking tot vorige levens. Ik herleid de oorzaak van de problemen die mensen hebben eerder naar andere levens dan naar hun huidige. Terwijl mijn werk groeide en zich verbreedde, ontwikkelde ik mijn eigen hypnosetechniek, die onmiddellijke genezing mogelijk maakt. Nu onderwijs ik deze techniek over de hele wereld. De resultaten zijn verbazingwekkend.

Toen ik voor het eerst de aandrang voelde om mijn methode te onderwijzen, wist ik niet of dat mogelijk zou zijn. Wanneer je iets zelf ontwikkelt, weet je hoe het werkt, maar zou ik in staat zijn het anderen op begrijpelijke wijze te leren? Te veel mensen – ook sommige van mijn cliënten – zijn zo bang om te falen dat ze nooit iets proberen. Daarom begon ik mijn methode in 2002 te onderwijzen. Hij is nu over de hele wereld verspreid, en tot mijn bevrediging melden mijn leerlingen dezelfde wonderen die ik heb ervaren. Sommigen proberen deze techniek zelfs te gebruiken op manieren waar ik nooit aan zou hebben gedacht. Wat zou een lerares meer voldoening kunnen geven dan dat haar leerlingen beoefenen wat hen is onderwezen, zonder angst om eraan voorbij te gaan en nieuwe, onbekende paden te betreden?

Mijn methode verschilt van eerdere hypnosemethoden, die je leren dat je het precies moet doen zoals is voorgeschreven; dat je zelfs niet één woord kunt afwijken van hoe het is bedacht. Ik wil echter dat de leerling begrijpt wat er gebeurt, zodat hij of zij voor zichzelf kan beslissen. Zolang de cliënt niet geschaad wordt, is de leerling vrij om te experimenteren. Ik heb ondervonden dat mijn methode zeer flexibel is. Het is een levend en zich ontwikkelend iets. Na al die jaren kom ik nog steeds geregeld thuis en zeg tegen mijn dochter Julia: ‘Raad eens wat ik vandaag heb leren doen?’ ‘Zij’ hebben me vele malen gezegd dat je alleen de beperkingen tegenkomt die je zelf creëert. Alles is mogelijk. De enige grens is je verbeelding.

Ik denk dat de angst voor het onbekende veel therapeuten beperkt. Ze zijn bang om iets nieuws te proberen, om zelf na te denken. Het belangrijkste wat mijn techniek anders maakt, is dat ik werk met het diepst mogelijke niveau van trance, op slaapwandelaarsniveau. De meeste andere technieken houden de cliënt op lichtere niveaus van trance, waar de bewuste geest zich er nog mee kan bemoeien. Als je de persoon echter naar het diepste niveau neemt, sta je in direct contact met de grootste bron van kracht en genezing die er is. Ik heb een manier gevonden om contact te maken met de Bron van alle kennis. Dit is waar de informatie die ik geef, vandaan komt en dit deel voert de onmiddellijke genezingen uit. Het is extreem liefhebbend en vergevend. Ik noem het Onderbewuste omdat ik aanvankelijk niet wist hoe ik het anders moest noemen, maar als je me nu vraagt het te omschrijven, zeg ik dat je het Hoger Zelf kunt noemen, het Hogere Bewustzijn of de Overziel. Het is zo groot en enorm dat het alle antwoorden bevat. 'Zij' zeggen dat het hen niet uitmaakt hoe ik hen noem, omdat ze toch geen naam hebben. Sommige van mijn leerlingen hebben voorgesteld het Onderbewuste het 'Bovenbewuste' te noemen. Ik weet niet of dat beter zou werken. Ik weet alleen dat wat ik doe, werkt. En ik zeg: 'Als het niet kapot is, repareer het dan niet.' Voor het doel van dit boek zal ik wel 'Onderbewuste' afkorten tot 'OB', omdat dat makkelijker leest.

In de beginjaren van mijn werk meldde het OB zich slechts sporadisch en subtiel, en ik wist niet echt waarmee ik sprak. Het duurde een aantal jaren voor ik me realiseerde wat ik had ontdekt. Toen kwam het proces van het vinden van een methode om het aan te roepen tijdens iedere sessie. Dit bleek in mijn werk van onschatbare waarde. Mensen zeggen: 'Weet je niet dat je wonderen verricht?' Dan zeg ik: 'Ik doe niets! Zij doen dat! Ik ben slechts de helper, zij doen het werk.'

Dit schitterende deel weet alles over iedereen en het geeft intens om iedere afzonderlijke persoon. Er zijn geen geheimen. 'Zij' kennen je beter dan je jezelf kent. Dus als cliënten komen voor een sessie, weet ik dat ze zullen krijgen wat ze moeten weten. Wat het OB aan informatie geeft, is belangrijk voor hun om te begrijpen. Ik weet nooit wat er zal gebeuren, dus ik kan de sessies niet beheersen of manipuleren. Ik werk nu al zo lang met het OB, dat ik meestal weet hoe sommige antwoorden zullen uitvallen, omdat ze altijd hetzelfde zijn, en toch zijn die antwoorden nooit wat ik met mijn logica zou hebben bedacht. 'Zij' hebben een heel eigen logica. Dus

zeg ik iedere cliënt dat ik nooit weet wat er tijdens de sessie naar boven zal komen. Het is iedere keer anders, maar het is nooit meer dan ze aankunnen. Ik weet nooit of het antwoord te maken heeft met karmische problemen of iets anders. Tegenwoordig lijken de antwoorden meer toegespitst te zijn op 'iets anders', en mijn concept van de drie golven van vrijwilligers werd hierdoor gevormd. Ik ben de eerste om toe te geven dat deze visie op planetaire transformatie zowel verbijsterend is als ontzagwekkend.

De laatste vijftig jaar heb ik ook ufo-verschijningen en gevallen van vermoedelijke ontvoering bestudeerd. Hierover heb ik veel geschreven in mijn boeken, vooral in *The Custodians*, en ik heb veel informatie gekregen en antwoorden gevonden op vragen waar veel andere onderzoekers omzichtig omheen draaien. De buitenaardsen hebben me heel gul antwoord gegeven op welke vragen ik ook maar wilde stellen. Ik dacht daarom dat er op dit vlak niets meer over was om te onderzoeken, maar opnieuw verrasten 'ze' me. Tijdens de laatste paar jaren mocht ik glimpen opvangen van een veel groter verhaal achter de verschijningen en onderzoekingen en dergelijke. Ik dacht dat ik eindelijk het raadsel had opgelost van hun betrokkenheid bij het menselijke ras. Maar tijdens een sessie in 2009 werd me eindelijk informatie gegeven die ik beschouw als 'het ontbrekende stuk' van de gehele ufo-puzzel. Er ging mij een spreekwoordelijk 'lichtje' op en de stukjes begonnen op hun plaats te vallen. Al snel besepte ik dat ik de stukjes al die tijd al had gehad. Ze waren verspreid door mijn werk, vooral in *The Custodians* en de serie van *The Convolutated Universe*. De puzzelstukjes waren afkomstig van de regressie-therapie sessies van vele duizenden cliënten.

Ik had delen van het verhaal opgespoord, maar dacht dat ik het hele verhaal al had. Toen ontdekte ik opeens dat er meer was en dat dat al jarenlang voor het grijpen lag. Ik heb waarschijnlijk nog steeds niet het hele verhaal in beeld. Ik ben ervan overtuigd dat er altijd verrassingen zullen zijn, maar eindelijk is de tijd gekomen waarop de sluier wordt opgelicht. De sluier is de laatste jaren telkens dunner geworden en dat heb ik gemerkt bij mijn therapeutische werk. Meer mensen worden zich ervan bewust dat het aardse leven waar ze zich doorheen worstelen, niet de reden is waarvoor zij naar de Aarde zijn gekomen. De antwoorden blijven komen, sessie na sessie: Het is tijd om te ontwaken! Je hebt een missie! Het is tijd om te beginnen! Hou ermee op tijd te verspillen! De tijd dringt voor je om te bereiken waarvoor je naar de Aarde gekomen bent!

De afgelopen veertig jaar, waarin ik me bezig hield met regressies naar vorige levens en therapie, was het patroon altijd hetzelfde. Natuurlijk waren er steeds wel uitzonderingen op de regel en daar heb ik mijn boeken over geschreven. Meestal gingen de cliënten terug naar een vorige leven om de problemen op te klaren die ze in hun huidige leven hadden. Of het nu ging om problemen in relaties, werk of gezondheid, meestal kon het antwoord worden gevonden in een enkel vorig leven of een serie gelijksoortige levens waarin ze hetzelfde karma herhaalden met dezelfde mensen. Ik wist dat het antwoord lag in het doorbreken van de cirkel en dit kon worden gedaan doordat het Onderbewuste het verband toonde. Dan konden mijn cliënten genezing vinden en een soort afsluiting bereiken.

De laatste jaren begon het patroon van mijn werk echter te veranderen en ik kwam steeds vaker een ander soort cliënt tegen. Ik moet zeggen dat er, oppervlakkig gezien, niets ongebruikelijks is aan deze mensen. Het zijn volkomen gewone menselijke wezens, levend zoals ieder ander. Ze komen bij mij voor hulp bij het vinden van oplossingen voor hun problemen. De antwoorden die in deze sessies naar voren zijn gekomen zijn het laatste dat hun bewuste geest zich ook maar kon voorstellen. Mensen blijken echt veel facetten te hebben. We kijken vaak naar onze levens vanuit één perspectief, ons onbewust van andere lagen, die maar net onder het oppervlak liggen. Die zijn onbekend voor onze bewuste geest, maar hebben grote invloed op onze levens. Er is veel meer aan ons te ontdekken dan we ons kunnen voorstellen. Daar is de illusie. We denken dat we onszelf kennen, maar is dat wel zo?

1

De ontdekking van de drie golven

Mijn onderzoek op het vlak van hypnose heeft me onvoorstelbare reizen door tijd en ruimte gebracht, het verleden en de mogelijkheden van de toekomst verkennend. Toen ik net met mijn onderzoek begon, door regressietherapie, dacht ik dat ik alleen mensen zou vinden die zich levens op Aarde herinnerden, omdat dat natuurlijk het enige was waarvan we wisten. Mijn geloofssysteem is wat dat betreft behoorlijk opgerekt en uitgebreid in de afgelopen veertig jaar. Door mijn werk kreeg ik een grote hoeveelheid informatie over het begin van het leven op Aarde. Ik kreeg bovendien te horen dat het nu de tijd is om deze informatie naar voren te brengen. We bewegen ons naar een nieuwe wereld, een nieuwe dimensie, waar deze informatie zal worden gewaardeerd en toegepast.

Tijdens mijn werk heb ik veel gehoord over het feit dat alles bestaat uit energie. Alles is energie. De vorm ervan wordt slechts bepaald door de frequentie en vibratie. Energie sterft nooit, maar verandert alleen. Mij is verteld dat de Aarde haar vibratie en frequentie aan het veranderen is en zich voorbereidt om over te gaan naar een nieuwe dimensie. Er zijn talloze dimensies die ons constant omringen. Omdat ze een snellere vibratie hebben, zijn die onzichtbaar voor onze ogen. Het is belangrijk voor ons om meer te weten over deze overgang naar zo'n andere dimensie, omdat we er nu middenin zitten en het hoogtepunt snel nadert.

De Aarde is een school waar we lessen volgen, maar het is niet de enige school. Je hebt op andere planeten geleefd en in andere dimensies. Je hebt vele dingen gedaan waar je je geen voorstelling van kunt maken. Veel van de mensen met wie ik de afgelopen jaren heb gewerkt, zijn teruggegaan naar levens waarin ze lichtwezens waren die leefden in een staat van gelukzaligheid. Ze hadden geen reden om naar de dichtheid en negativiteit van de Aarde te gaan. Ze boden zich aan als vrijwilligers om naar de Aarde te komen, om de mensheid en de Aarde in deze tijd te helpen. Ik heb naar mijn mening drie golven van die nieuwe zielen ontmoet die nu op Aarde leven. Ze zijn in deze tijd gekomen, omdat de meeste mensen die

hier leven na leven hebben geleefd, vastzitten in hun karma en niet vooruitgaan. Ze hebben het doel waarvoor ze op Aarde zijn uit het oog verloren.

In de begintijd van mijn werk en in mijn eerste boeken dacht ik dat het voor een persoon onmogelijk was om zijn eerste leven op de planeet Aarde te ervaren in onze huidige tijd. Ik dacht dat het een geleidelijk proces moest zijn: dat je door de verscheidene levensvormen moest gaan voordat je mens werd: lucht, rotsen, aarde, planten, dieren, natuurgeesten en uiteindelijk mensen. Ik dacht ook dat als een ziel besloot dat hij klaar was om het leven als mens uit te proberen, het zou zijn in een primitieve samenleving zodat hij zich langzaam kon aanpassen. Ik dacht dat een ziel nooit zomaar kon worden gedropt in onze hectische, moderne samenleving met al zijn chaotische energie. Dat zou voor een zich nieuw-ontwikkellende ziel absoluut teveel zijn om te verdragen. Maar toen schreef ik in 1986 het boek *Keepers of the Garden*, over een zachtaardige ziel die zijn eerste leven op Aarde beleefde. Hij had altijd levens gehad op andere planeten en in andere dimensies. Toch beschreef hij in onze eerste sessies verscheidene vorige levens op Aarde. Dus vroeg ik me af wat er gaande was. Reïncarnatie was ofwel echt of niet, dacht ik. Toen kreeg ik mijn eerste uitleg van de 'inprentingstheorie'. Bij mensen die op Aarde hebben geleefd gedurende talloze levens zijn de herinneringen aan die ervaringen in hun onderbewuste geheugenbank opgeslagen. Deze begraven herinneringen zijn, ook al zijn ze onbekend aan de bewuste geest van het individu, essentieel om mensen te helpen hun weg te vinden door het moeras van het leven als mens. Zonder een soort achtergrond zouden ze niet kunnen functioneren. De pasgeboren baby lijkt blanco binnen te komen zonder enige referentie, totdat hij leert van zijn ouders en de samenleving. Maar dit is verre van waar. De zogenaamde 'baby' is in feite een zeer oude ziel die honderden reizen heeft gemaakt in het gecompliceerde scenario dat we 'leven' noemen. Dit geeft hem iets dat hij kan gebruiken als (onbewuste) referentie hoe te leven als mens. Maar zielen die nieuw zijn op Aarde, hebben die achtergrond niet en zouden totaal verloren zijn... ware het niet dat er een ingenieus concept bestaat dat aan de spiritzijde is ontworpen en dat 'inprenting' heet. Wanneer de ziel aan de spiritzijde is, wordt hem het soort leven getoond waaraan hij binnenkort gaat beginnen en maakt hij een plan voor wat hij hoopt te kunnen bereiken. Hij maakt ook afspraken met verscheidene zielen om nog bestaand karma uit te werken. Als de ziel geen

aardse ervaring heeft om op terug te vallen, wordt hij meegenomen naar de Bibliotheek. Vele van mijn cliënten hebben deze Bibliotheek op dezelfde manier beschreven. Het is de plek waar alle kennis wordt bewaard, alles wat bekend is en ooit bekend zal zijn. Daar zijn ook de Akasha Kronieken, de optekeningen van ieder leven dat is geleefd sinds de schepping. Na veel discussie met en advies van de Bibliothecaris zoekt de ziel levens uit die hij wil laten inprenten in zijn zielepatroon.

Het is net alsof je naar de bibliotheek gaat om onderzoek te doen en je buigt over talloze boeken om de correcte informatie te vinden. Deze inprenting wordt een essentieel deel van het geheugen van de nieuwe ziel. Ik vroeg hoe ik kon merken of de herinneringen van een cliënt die tijdens de regressie naar boven kwamen 'echt' waren of een inprenting. Mij werd verteld dat ik het verschil niet kon merken omdat *alles*, niet alleen herinneringen, maar ook emoties en al het andere dat bij het leven hoorde, ook werd ingeprent. Ze zeiden dat het er ook niet toe deed, omdat het alleen werd gebruikt als referentie voor de ziel. Omdat veel levens van beroemde mensen vaak worden gebruikt als inprenting, verklaart dit de kritiek van sceptici dat reïncarnatie niet bestaat omdat veel mensen beweren dat ze dezelfde belangrijke persoon waren. Inprenting geeft een antwoord op dat argument. Ik vroeg ze: 'Betekent dat dat reïncarnatie niet bestaat, als iedereen een leven kan inprenten in plaats van de werkelijke ervaring?' Nee, zeiden ze, omdat er levens moeten worden geleefd zodat er materiaal of herinneringen zijn om in de optekeningen op te nemen.

Dat leek me geheel logisch en het is een methode die werd ontwikkeld opdat zuivere, onschuldige zielen zich zouden kunnen aanpassen aan een vreemde, chaotische wereld. Naar de Aarde komen zonder wat voorbereiding, zou onmogelijk zijn. De tere ziel zou geen referentiekader hebben en zou zich niet kunnen redden.

Na mijn eerste ervaring met Phil, de jonge man in *Keepers of the Garden*, begon ik deze nieuwe zielen vaker tegen te komen. Deze gevallen zijn beschreven in de boeken van *The Convolutied Universe*. Wat ik eerst zag als een zeldzaam verschijnsel, bleek vaker voor te komen. Dit verschijnsel had zich alleen verscholen achter inprentingen van andere levens. Dit resultaat presenteerde ik aan andere hypnotherapeuten en onderzoekers – vooral aan hen die slechts werken met de lichte niveaus van trance.

Omdat de inprentingen worden gekozen voor een bepaald doel om te worden gebruikt tijdens het leven, zal het 'zogenaamde' vorige leven wel wat vragen beantwoorden, maar niet de belangrijkste.

Het OB, in zijn eindeloze wijsheid, zal de cliënt alleen bieden wat hij aankan. Hetzelfde geldt voor hypnotherapeuten. Als zij slechts hun beginnersstapjes maken in het onbekende zullen hen geen complexe antwoorden worden gegeven. Mij werd deze informatie niet gegeven totdat ik klaar was om mijn leergierigheid te vergroten. Tot pas geleden dacht ik nog dat deze zuivere, onschuldige nieuwelingen zeldzaam waren. Nu zag ik hen eerder als de norm. Het OB probeert het niet eens meer te verbergen. Vaak kon de cliënt geen vorig leven vinden, hoeveel variaties van mijn techniek ik ook probeerde. Als ik dan contact zocht met het OB voor een verklaring, vroeg ik altijd waarom we niets konden vinden. Soms zeiden ze: 'We zouden je cliënt wat kunnen laten zien, maar het zou slechts een inprenting zijn.' Daarna vertelden ze waar de cliënt vandaan kwam en met welk doel hij of zij ditmaal naar de planeet Aarde was gekomen. Er was een aantal gevallen waarbij het OB zei dat de persoon de inprentingen weigerde vlak voordat hij het babylichaam binnenging en dat hij daarmee koos voor een chaotisch leven, zonder plan of doel. Het lijkt er dus op dat 'zij' echt weten wat ze doen. Wij mensen zijn het die het niet begrijpen, of niet in staat zijn het te bevatten.

Om de theorie en het 'ontbrekende stuk' waar ik voor sta volledig te begrijpen, is het noodzakelijk terug te gaan naar het begin, naar het 'inzaaien' van het menselijke ras.

Om te begrijpen waarom deze drie golven van vrijwilligers in deze tijd zijn gekomen, moeten we teruggaan naar het begin; het begin van het leven op onze wereld. Ik weet dat deze informatie controversieel is, maar omdat dezelfde informatie tot me gekomen is tijdens duizenden regressies, steeds opnieuw, vind ik dat we het niet kunnen negeren.

Eonen geleden was er geen leven op Aarde. Er waren veel vulkanen en de atmosfeer was vol van ammoniak. De planeet moest worden veranderd voordat het leven een aanvang kon nemen. Tijdens mijn onderzoek leerde ik dat er raden zijn die de regels en voorschriften vaststellen voor het scheppen van leven door heel het universum. Er zijn raden voor het zonnestelsel, raden voor de Melkweg en raden voor het Universum. Het is een heel geordend systeem. Hoger geëvolueerde wezens reizen door het universum op zoek naar planeten die geschikt zijn voor leven. Ze zeggen dat wanneer een planeet het punt bereikt waarop het leven kan onderhouden, dit een heel gedenkwaardig moment is in de geschiedenis van die planeet. De planeet krijgt dan een eigen 'Brevet voor Leven'.

2

Een nieuwkomer

Zoals ik al zei, heb ik de laatste jaren veel nieuwe en zuivere zielen ontdekt die in deze tijd naar de Aarde komen met een ander doel dan degenen die al talloze levens verstrikt zijn in het rad van karma. Omdat ze geen karma hebben verzameld, zijn ze vrij om hun werkelijke missie uit te voeren. Het grootste probleem daarbij is het grote vergeten waar zielen mee te maken hebben wanneer ze naar de Aarde komen. 'Zij' hebben gezegd dat onze planeet de enige is in het universum waar mensen hun verbinding met God vergeten. We zijn gedoemd door het leven te strompelen met oogkleppen op tot we die verbinding herontdekken. Andere beschavingen herinneren zich hun verbinding en hun afspraken en plannen. Ze bewonderen ons enorm vanwege het aangaan van deze uitdaging van vergeten en denken dat we helemaal alleen zijn; en van het helemaal zelf opnieuw moeten ontdekken.

Ik denk dat het zoveel makkelijker zou zijn als we konden worden geboren met volledige kennis van onze missie, onze taak, maar degenen die het voor het zeggen hebben, zijn het daar niet mee eens. Zij zeggen dat het juist goed is dat alle herinneringen worden gewist en dat we de kans krijgen onszelf en onze missie te herontdekken. Ze zeggen dat het geen test zou zijn als we de antwoorden al kenden. Dus zelfs degenen die komen met de zuiverste motieven en bedoelingen, zijn gebonden aan dezelfde regels als de rest. Ze moeten vergeten waarom ze zijn gekomen en waar ze vandaan komen. Het enige dat overblijft is een verborgen verlangen naar iets dat ze net niet kunnen vatten: er ontbreekt iets. Ze moeten zichzelf weer vinden en door het leven strompelen zoals ieder mens, tot licht en herinneringen door hun oogkleppen beginnen te sijpelen. Hierbij helpt het proces van hypnose, om de herinneringen naar de voorgrond te brengen. Het is nu tijd voor herinnering, om de sluier opzij te schuiven en te herontdekken waarom ze precies op dit moment in de geschiedenis naar deze getroubleerde planeet zijn gekomen.

Vrijwilligers van de tweede golf lijken eerder observatoren te zijn dan deelnemers. Ze zijn hier om veranderingen te vergemakkelijken, zonder dat zij dat zelf bewust weten of er aan deelnemen. Ze zijn bestemd om kanalen voor energie te zijn. Ze hoeven slechts te *zijn*.

Ze hoeven niets te *doen*. Dit irriteert sommige van mijn cliënten. Op hun lijst van vragen die ze met zich meebrengen om tijdens de sessie te stellen, staat altijd wat ik de 'eeuwige vraag' noem: 'Wat is mijn doel? Waarom ben ik hier? Wat kom ik hier doen? Ben ik op het juiste pad?' Iedereen die mij opzoekt wil hetzelfde weten. De enigen die deze vraag niet op hun lijst hebben staan zeggen: 'O, dat hoef ik niet te weten. Ik weet waarvoor ik kom.' Maar die individuen zijn zeldzaam. De meerderheid zoekt nog steeds, wetend dat er iets is, net buiten bereik van hun bewuste geest. Vrijwilligers van de tweede golf krijgen meestal van het o**v** te horen dat ze niets hoeven te *doen*. Ze bereiken hun doel door te *zijn*. Na een zekere sessie raakte mijn cliënt overstuur. 'Maar ik wil iets *doen!*' Ze beseffen vaak niet dat ze hun missie volbrengen door gewoon hier te *zijn*.

Er zijn veel gevallen van nieuwkomers in mijn andere boeken. Een heel deel van *The Convolutied Universe*, Boek Drie, is gewijd aan degenen die herinneringen herkregen van hun komst direct uit de Goddelijke Bron. In dit boek staan enkele delen van recente sessies, uit 2009 en 2010, die illustreren hoe complex het besluitvormingsproces was dat hen naar de Aarde bracht.

Bij de hypnose gebruik ik een techniek waarbij ik de cliënt vanaf een wolk laat neerdalen naar een geschikt vorig leven. Deze methode is in mijn ervaring 98% effectief, dus ik gebruik hem vaak. Toen Marie diep in trance was wilde ze niet *neerdalen* vanaf de wolk. In plaats daarvan wilde ze *naar boven*. Wanneer zoiets gebeurt, laat ik de cliënt doen wat hij of zij wil. Ik weet nooit waartoe dit zal leiden. Toen ze naar boven ging, bevond Marie zich in de zwarte ruimte, omgeven door vele sterren. 'Ik zie hoe klein ik ben en hoe groot het hier is.' Ze scheen te zweven in de lucht. 'Het is overal om me heen en ik voel dat ik er onderdeel van uitmaak. Ik wil graag dichterbij de sterren toe gaan. Gewoon naar de dichtstbijzijnde ster, om te kijken of ik er binnenin kan kijken.'

D: *In welke richting wil je gaan?*

M: De ster kwam naar me toe. Ik hoefde er niet naartoe te gaan. Hij is hier vlakbij. Ik kijk erdoorheen en ik zie de binnenkant ervan, vermoed ik. Het lijkt op gassen, op stoom. Niets staat stil. Allemaal stoom, gas en kleuren. Als regenboogkleurig water, als een olievlek op water. Ik ben niet meer in het zwart van de hemel. Ik ben in kleuren. Het zijn gewoon flitsende kleuren.

D: *Dus de ster is helemaal niet zoals je dacht dat hij zou zijn?*

3

Een energiewezen

De belangrijkste reden waarom Louise een sessie bij me kwam doen, was om de oorzaak te vinden van het gevoel van verlies dat haar al haar hele leven achtervolgde. Het leek wel alsof ze constant op zoek was naar *haar* mensen. Ze wilde weten hoe ze ze kon vinden en zich met ze verbinden, wie ze ook waren. Louise was actief betrokken bij metafysische groepen en lessen en ze had veel geleerd. Toch was er een gapend gat in haar leven en dat probeerde ze op te vullen; een gevoel van leegte, ongelukkig zijn en verlies dat geen logische oorsprong had. Natuurlijk probeerden we de antwoorden te vinden in iets dat in een vorig leven was gebeurd, maar het *ov* had andere plannen. Bedenk maar dat het *ov* een logica heeft die ons totaal vreemd is, omdat het het grotere plaatje kan zien.

Toen Louise van de wolk afdaalde, zag ze een vreemd landschap. Het terrein bestond uit puntige pieken, sommige heel hoog en andere klein. De hele grond was ermee bedekt, er was niets anders.

L: Hun kleur is lichtbruin met glitters, alsof het kristallen zijn. Heel puntig en scherp.' Ik vroeg me af hoe iemand in staat kon zijn zich te bewegen en te lopen op zo'n oppervlak. Ze zei dat ze niet stond: ze vloog, zweefde, keek erop neer. 'De pieken zijn te scherp. Alles is te scherp. Het is alsof de kristallen pieken zijn in de andere pieken en ze hebben dezelfde vormen als de puntige pieken. Ze zijn lang, glimmend en puntig. Er zijn ook kleintjes bij, en grote en er zijn overal veel lichtreflecties. Sommige van de pieken zijn zo hoog dat ze voornamelijk in de wolken zijn.

Ik vroeg haar zich bewust te worden van haar lichaam, of hoe ze zichzelf zag.

L: Ik vermoed dat ik wel een lichaam moet hebben, omdat ik niet op die scherpe pieken wil gaan staan. Ik merk dat ik stoffelijk gevoel heb. Ik merk warme en koude plekken op, ik bemerk luchtverplaatsing en ik kan zien. Ik probeer nu tussen de pieken en de kristallen te kijken. Als ik dichterbij het oppervlak kijk, is het niet statisch: er zijn dingen die bewegen. Ze lijken op stukken van een wolk, alleen zijn ze niet wit of grijs. Ze stralen meer. Als ze zich bewegen, glijden ze als het ware rond en

veranderen van vorm, maar het zijn geen wolken. Toen ik hier voor het eerst landde dacht ik dat het hier leeg was, maar nu weet ik dat dat niet zo is. Het lijken wel vlekken die stralen. Ze zijn niet duidelijk en ze kunnen om dingen heen rollen, maar ze kunnen ook drijven. Ze zijn als vlekken, maar sommige zijn heel kleine vlekken en sommige zijn grotere vlekken. Ze hebben geen duidelijke vorm. Het zijn geen wolken. Wolken zijn neveliger.

D: *Zijn dit de enige vormen van leven die je kunt onderscheiden?*

L: Nee. Er zijn eigenlijk ook piepkleine dingetjes die over de oppervlakken kruipen. Er is overal beweging.

D: *Denk je dat deze vlekken bewuste wezens zijn die in staat zijn om dingen te weten?*

L: Ja, ze weten dingen. Er is zoiets als een herinnering aan de binnenkant van zeepbellen. Alleen hebben ze allemaal verschillende vormen en afmetingen... geïntegreerd.

D: *En hoe zit het met jou? Denk je dat je eruitziet als één van hen?*

L: (Lach.) Dat vraag ik me af. Ik kan zeker ook zweven en ik kan zeker ook van positie veranderen. Ik heb geen idee hoe ik eruitzie. Ik voel dingen als warm en koud. Ik kan van vorm veranderen... Veranderen van afmeting is een fluitje van een cent. De anderen zweven rond, of kruipen. Sommigen zijn zo dicht bij het oppervlak dat ze er op zijn. Ik weet niet of ik als hen ben of niet.

D: *Dat kun je uitvinden. De informatie is hier. Ben je als de anderen? (Nee.) Op welke manier ben je anders?*

L: Het lijkt een eenvoudiger vorm van leven... Het is een overgang: het is niet als een lichaam en het is ook geen zuiver licht. Ik stopte juist hier en zo ben ik niet precies. (Opeens een onthulling.) Ik heb een missie! Dit is als een rustplaats. Een plek ertussenin. Ik ben op weg naar huis... en dit is alleen maar een rustplaats.

D: *Ben jij meer ontwikkeld en zij eenvoudiger?*

L: Ja.

D: *En je denkt dat je op weg bent naar huis?*

L: Ja. (Fluisterend.) Naar waar ik woon.

D: *Ben je ergens anders geweest?*

L: Ja.

D: *Vertel me erover. Waar was je?*

L: Op Aarde. Daar ga ik niet meer heen. Daarom ben ik op deze rustplek, voordat ik naar huis ga om te worden gezuiverd. Ik ben helemaal klaar op Aarde.

De verbanning

De voornaamste klacht van Kim was dat ze voelde dat ze aan het stuntelen was en dat ze niet wist in welke richting haar leven zou moeten gaan. Ze was al betrokken geweest bij verschillende succesvolle bedrijven en dacht er nu over een metafysisch centrum te openen. Ze voelde dat ze vele talenten en capaciteiten had, maar wilde advies over hoe ze die kon gebruiken. Toen we de sessie begonnen, had Kim moeite iets te zien of vast te stellen waar ze was. Het enige wat ze waarnam was duisternis en het gevoel van veel ruimte om haar heen. Na veel vragen begon ze iets te voelen, alsof ze in een grote, koude ruimte was. Toen voelde ze dat haar armen pijn deden en dat ze die niet kon bewegen. 'Ik denk dat ze zijn vastgebonden. Ik weet het niet zeker. Ik kan me niet bewegen.' Ik gaf haar suggesties om zich beter te voelen zodat ze zich niet oncomfortabel zou voelen. De rest van haar lichaam voelde gevoelloos aan, vanaf haar middel naar beneden. 'Het voelt alsof mijn lichaam gevangen zit. Ik kan me niet bewegen.'

We hadden in ieder geval een begin gemaakt, maar ze kon nog steeds niet veel informatie geven. Dus bracht ik haar terug naar voordat ze in die beperkende plek was, zodat we konden uitvinden wat dit had veroorzaakt.

K: Ik wist iets. Ik wist teveel. Ik moest worden verwijderd. Ik kon dingen vertellen. Het voelt als een andere tijd. Als de Middeleeuwen, maar dan anders. Ik zie mensen in lange zwarte gewaden, maar het zijn geen mensen.

D: *Wat zijn het dan wel?*

K: Ik weet het niet. Ze dragen zwart. Ze doen mensen pijn. Op het plein. En mensen doen niet wat ze zouden moeten doen. Ze beheersen de mensen met iets. Ze dwingen hen iets te doen; dwingen ze weg te blijven. Ik help de mensen. Het was niet de bedoeling dat ik zou helpen. Maar de mensen weten het niet.

D: *Ben je man of vrouw?*

K: Geen van beiden. Echt niet. Ik *ben* gewoon. Ik weet niet wat ik ben, maar ik ben niet zoals de mensen. Ik ben zoals 'hen', maar ik wil niet zoals hen zijn. Ik wil geen mensen pijn doen.

D: *Kun je zien hoe je lichaam eruitziet?*

K: Erg lang en dun, als een potlood. Ik draag zwart, net als zij.

D: *Waarom doen ze mensen pijn?*

K: Ze doen niet wat ze moeten doen. Ze willen hen overheersen. Ze willen ze aan het werk zetten.

D: *Ben je daar erg lang geweest met die mensen?*

K: Ja, ik ben daar heel lang geweest. Het zijn mijn vrienden, de mensen. Ik heb hen geholpen. Ik heb hen onderwijs gegeven. (Lacht sarcastisch.) Ik heb hen onderwezen, maar nu worden ze gepijnigd omdat ik hen heb onderwezen en ze nu te veel weten.

D: *Wat onderwees je ze?*

K: Landbouw en hoe je moet leven.

D: *Ik snap niet wat daar mis mee is. Dat zijn goede dingen.*

K: Dat dacht ik ook. Ik dacht dat ik erheen moest gaan en ze onderwijzen.

D: *Waren degenen in het zwart er de hele tijd?*

K: Nee, ze kwamen alleen om te zien wat er gebeurde. Ik ben daar lang geweest.

D: *Was er iemand die je opdroeg om te komen helpen?*

K: Ik moest gewoon komen. Ik weet niet waarom. Dat was mijn werk, de mensen helpen.

D: *Waren de mensen anders toen je er voor het eerst kwam?*

K: Ja. Ze waren grof, heel grof. Ze wisten niet hoe ze zichzelf goed moesten voeden. Ze aten bessen en schors en insecten. Ze wisten niet hoe ze iets moesten verbouwen. Het was mijn opdracht om hen te helpen zich te ontwikkelen. Ik dacht dat ik deed wat ik moest doen. Maar zij kwamen en vertelden me dat ik hen te veel leerde. Ze groeiden te snel. Ze zouden niet zo snel moeten leren. Het was niet goed... maar ze leerden.

Toen hij voor het eerst naar deze plaats kwam trok hij het zwarte gewaad aan om zijn uiterlijk te verbergen. Hij had in feite een lichaam dat leek op een grote groene sprinkhaan. Op zijn thuisplaneet zag iedereen er zo uit. Hij moest zich verbergen omdat hij niet was zoals de mensen en hij wist dat zijn lichaam hen bang zou maken. Hij zei dat niemand hem opdroeg om te vertrekken en naar deze plaats te gaan. 'Het was mijn taak om te gaan. Ik heb dit altijd gedaan. Ik help mensen.'

D: *Dus je ging naar andere plaatsen voordat je hier kwam?*

K: Ja, maar hier ging het fout. Ze zeggen: omdat we veel te snel werkten. Maar ze leerden, dus ik onderwees hen en ze leken de stof te begrijpen. Ik leerde hen voor elkaar te zorgen. Ik leerde hen over het land en het water en de bomen en planten. Ik leerde hen dat ze voedsel konden vinden en leerde ze hoe dingen op

Een ontmoeting in de kindertijd

Deze sessie vond plaats in Charlotte, North Carolina, in september 2002. Ik trok toen met de auto door North Carolina voor een serie lezingen. Ik kwam in Charlotte om te spreken tijdens een lokale ufo-bijeenkomst. Patricia was een prachtige blondine die eruitzag als een model, want ze wist hoe ze haar uiterlijk moest verzorgen. Dat was wat ze deed voor de kost en ze was zelf een heel goed visitekaartje voor haar werk.

Patricia was al lang geïnteresseerd in ufo's, al dacht ze niet dat ze ooit een ervaring had gehad. Er was slechts één herinnering aan een waarneming van heel dichtbij in de jaren zeventig. Ze herinnerde zich dat ze vroeg in de morgen haar appartement uit liep om naar haar werk te rijden. Toen ze de deur sloot keek ze toevallig omhoog. Direct boven haar hing een enorm ruimteschip met ronddraaiende rode en blauwe lichten. Het was erg mooi. Ze keek er verschillende minuten naar voordat het wegvloog. Ze was verbaasd dat er niemand anders in de buurt was om het te zien. Het was zo helder, groot en goed afgetekend. De herinnering had haar sindsdien gefascineerd, ook al was ze er zeker van dat er verder nooit iets was gebeurd. Dit is wat ze tijdens de sessie wilde onderzoeken. Ze wilde teruggaan naar die dag en meer details krijgen over het ruimteschip. Ik waarschuwde haar, zoals ik altijd doe, dat soms, als je zo'n soort sessie puur uit nieuwsgierigheid wilt doen, het net is alsof je een blik wormen opentrekt, waarna je de wormen onmogelijk kunt terugkrijgen in het blik. De bescherming van mijn cliënten is altijd mijn eerste prioriteit. Ik zeg altijd: 'Als het niet kapot is, repareer het dan niet.'

Normaal onderzoek ik alleen ufo en paranormale ervaringen als die problemen veroorzaken in het dagelijks leven van de persoon. Als dat niet zo is en de persoon gewoon uit nieuwsgierigheid een sessie wil doen, vertel ik hem dat hij wel eens meer zou kunnen krijgen dan hij wil. Deze dingen kun je beter met rust laten. Patricia begreep dat, maar dacht dat het oké was omdat er die ochtend verder niets was gebeurd. Het ging gewoon om een waarneming van dichtbij van een groot ruimteschip, of iets dergelijks. Ze had het niet kunnen vergeten en het had haar interesse in ufo's aangewakkerd.

Toen ze in diepe trance was, bracht ik haar terug naar de ochtend van de waarneming. Meestal moet ik zoiets bij wijze van spreken benaderen via de achterdeur, door naar het tijdstip net vóór het voorval te gaan en de cliënt er voorzichtig naartoe te leiden. Deze keer was het anders. Patricia sprong er onmiddellijk en zonder aarzeling in. Ik had haar juist gevraagd van de wolk af te komen, in haar appartement, die morgen in de jaren zeventig, toen ze klaar was om naar haar werk te gaan. Ik had net gezegd 'Je verlaat nu het appartement.' en ze flapte er plotseling uit: 'Ze houden me in de gaten!' Ze werd emotioneel, met sporen van angst in haar stem. 'Ze houden me in de gaten!' Ik wilde weten over wie ze het had.

P: Die wezens houden me in de gaten.

D: *Welke wezens?*

P: Ze hebben me in de gaten gehouden. Ze vertellen me dat ze met z'n tweeën zijn. Ze zijn in een ruimteschip en ze zweven boven mijn appartement.

D: *Ben je er nu buiten naar aan het kijken?*

P: Ja, ja. Toen ik het me net herinnerde, dacht ik dat ik rode en blauwe lichten had gezien, maar dat is niet zo. Het is een ruimteschip. Het ziet eruit als een glazen bol. Het lijkt op een kerstbal in een kerstboom, maar je kunt er doorheen kijken.

D: *Hoe groot is die glazen bol, vergeleken met het huis?*

P: Misschien anderhalve meter. Hij is nauwelijks groot genoeg; ik weet niet of een mens daarin zou passen of niet. Hij is transparant en het lijkt alsof er aan de bovenkant een klein dopje zit, zoals bij kerstballen. Hij is glinsterend, maar je kunt er doorheen kijken. Ik dacht dat hij een kleur had, maar ik zie geen kleur. Alleen een transparante bol.

Dus haar o**v** had blijkbaar een beschermende-schildherinnering geplaatst, zodat ze het zich anders zou herinneren dan het was. Ik heb vele andere gevallen onderzocht waarin we ontdekten dat het werkelijke voorval niet was zoals de bewuste herinnering. Dit wordt vaak gedaan om de persoon te beschermen en niet te traumatiseren. Zo herinnert hij zich het voorval anders dan wat er echt gebeurde. Dit veroorzaakt natuurlijk vaak problemen die niet voorzien zijn door het o**v**, omdat het voorval vaak wordt herinnerd met angst, als een negatieve ervaring. Blijkbaar dacht het o**v** dat het tijd was voor Patricia om het zich te herinneren, omdat het toestond dat de herinnering nu doorkwam zonder belemmering. Ik heb ook andere gevallen gevonden waarbij het object kleiner bleek dan voorzien, alsof het niet groot genoeg was om veel mensen te bevatten. Maar als de persoon dan het object binnenging, ontdekte hij dat dit

Over de auteur

Dolores Cannon (1931-2014) was een hypnotherapeute die met regressie werkte en was tevens een onderzoekster van paranormale fenomenen die 'verborgen' kennis vastlegde. Zij werd in 1931 geboren in St. Louis, Missouri. Ze woonde in St. Louis tot ze in 1951 trouwde met een marinier. De volgende twintig jaar reisde ze over de hele wereld, als een typische marinevrouw, met haar man en gezin. In 1970 kreeg haar echtgenoot ontslag als invalide veteraan. Ze trokken zich terug in de heuvels van Arkansas. Vervolgens begon Cannon aan haar schrijfcarrière. Ze begon haar artikelen te verkopen aan verschillende tijdschriften en kranten. Ze hield zich sinds 1968 bezig met hypnose en sinds 1979 exclusief met vorige levens, therapie en regressiewerk. Ze heeft verschillende hypnosetechnieken bestudeerd en haar eigen unieke techniek ontwikkeld, die ze vervolgens is gaan onderwijzen over de hele wereld. Ook in Nederland zijn er leerlingen van haar met een eigen praktijk.

In 1986 breidde ze haar onderzoeken uit tot het terrein van ufo's. Ze heeft ter plaatse studies ondernomen naar vermoede ufo-landingen en heeft de graancirkels in Engeland onderzocht. Het grootste deel van haar werk op dit terrein bestond uit het verzamelen van bewijzen. Daarvoor bracht ze vele vermoede ontvoerden onder hypnose.

Cannon was een internationale spreker die lezingen heeft gegeven op alle continenten in de wereld. Haar vijftien boeken zijn vertaald in twintig talen. Ze heeft over de hele wereld radio- en televisiepubliek toegesproken. Artikelen over en door haar zijn wereldwijd verschenen in tijdschriften en kranten. Cannon was de eerste buitenlandse die de Bulgaarse 'Orpheus Prijs' ontving, voor haar onderzoek van paranormale fenomenen. Ze heeft ook diverse prijzen voor haar uitzonderlijke bijdrage en levenswerk ontvangen van verscheidene hypnose-organisaties.

Dolores Cannon had een zeer grote familie, die haar goed in balans hield tussen de 'werkelijke' wereld van haar familieleven en de 'ongeziene' wereld van haar werk.

Drie golven vrijwilligers en de Nieuwe Aarde

Toen aan het einde van de Tweede Wereldoorlog atoombommen vielen op Hiroshima en Nagasaki, zagen onze 'beschermers' en 'toeschouwers' in de ruimte dat de Aarde afstevende op een catastrofe. Als 'buitenstaanders' konden ze niet ingrijpen, maar ze bedachten dat dat wel kon... van binnenuit. Daarom riepen ze vrijwilligers op: 'De Aarde is in gevaar. Wie wil er komen helpen?'

De enige hoop voor de mensheid was de komst van zuivere zielen die nooit deel waren geweest van de karmische cyclus. Die kwamen, van buiten de Aarde, in drie golven, en werden hier geboren als mensen. Sommigen kwamen direct uit de Bron, zonder ooit eerder in een fysiek lichaam te hebben geleefd. Anderen hadden eerder levens gehad op andere planeten of in andere dimensies. Vele van deze prachtige zielen zijn nog altijd hier en vaak hebben ze moeite om hun plaats te vinden in onze chaotische wereld. Ze hebben hier echter een belangrijke rol te spelen, want zij helpen de rest van ons door te groeien naar een hoger plan; naar een Nieuwe Aarde.

Dolores Cannon (1931-2014) was een wereldvermaarde hypnotherapeut en onderzoeker van paranormale zaken. Haar vijftien boeken zijn vertaald in twintig talen. Over de hele wereld zijn artikelen van haar gepubliceerd en heeft ze lezingen gehouden, ook voor radio en televisie.

Hajefa
uitgeverij

ISBN 978-94-6331-035-2

9 789463 310352 >